

Георги Райчев

Най-хубавото птиче

Едно време и птиците пращали децата си да учат също като хората. Те си имали свои училища. Там малките птичета се учили как да хвъркат по-бързо, как да си намират храна, как да си вият гнезда – и всичко, каквото им трябвало в живота.

Една лястовичка и една врана живеели наблизо – били съседки. Веднъж лястовицата видяла, че враната бърза нанякъде.

– Накъде си се разбързала така, съседке? – попитала я лястовицата.

– Ох, остави се, съседке! – рекла загрижено враната. – Бързам за училище, храна да отнеса на вранчето си.

– Почакай, съседке – примолила се лястовичката. – Ела да ти дам да отнесеш храна и на моето лястовиче – бърза работа имам, не мога да я оставя.

Враната се съгласила. Изнесла лястовичката храната, дала ѝ я.

– Ами какво е твоето птиче? – попитала враната. – Не го знам, по какво ще го позная?

– Не бой се – отвърнала лястовицата, – ще го познаеш. Гледай, което птиче е най-хубавото, то е моето!

Хвъркнала враната, изгубила се; отишла на училището. Минало така доста време – ето ти я, връща се пак. Посреща я лястовичката, пита я:

– Е, какво стана, съседке? Даде ли храна и на моето лястовиче?

– Ох, сестричке лястовичке, не знам какво да ти кажа – отвърнала враната загрижено. – Послушай какво нещо се случи: отивам аз на училището, нахраних моето вранче и взех да търся твоето лястовиче. Ти нали ми каза да търся най-хубавото и което е най-хубаво, нему да дам храната. Гледах, сестро, гледах, изгледах всичките птичета, но от моето по-хубаво не видях. И взех, че дадох нему и твоята храна.

КРАЙ

© Георги Райчев

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

Издание:

Приказки от български писатели
Издателство „Български писател“, 1981 г.
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8876>]